

Зміст

Подяки	7
Вступ	9
Мапа	15
1. Вид із Боготи	17
2. Зустріч із МакКорміками	44
3. Останні кочовики	62
4. Уявне місце між Макондо та Медельїном	92
5. Озброєні борці	115
6. Течією вниз до Момпоса	140
7. Повертаючись до Сан-Карлоса	165
8. <i>NN</i> : без імені	186
9. З Вальєдупара до мису	201
10. Смарагдовий ковбой	225
11. <i>Merry Crisis and a Happy New Fear</i>	247

1. Вид із Боготи

Перед тим як рушити в мандри колумбійськими дорогами, я мусив зробити деякі приготування, а також зустрітися з кількома старими друзями, у яких був зацікавлений. Тому винайняв невеличку квартирку у старому колоніальному районі Боготи Ля Канделярія, заплативши 220 фунтів місячної платні. Вона містилася на п'ятому поверсі Каза-лос-Альпез, нового житлового будинку, якраз неподалік від Каза-лос-Андес, району андських котеджів, де я жив у 2001 році.

Андську версію запропонував Едуардо, кульгавий майстер шаблонних коробок, однак квартири, збудовані ним у Каза-Лос-Альпез, взагалі не мали сільського шарму. Стеля і дах були зроблені з великих бетонних плит, які він вкрив гальковою штукатуркою та побілив. Вікна мали металеві рами, до яких він силіконом приклейв куски скла. Оскільки рами були встановлені на рівні зовнішньої стіни, то приймали на себе головний тягар зимових дощів, які просочувалися між склом і металом. Мені подобався Едуардо, і я не збирався скаржитися на його майстерність. Калюжі, які утворювалися під вікном, досить швидко випаровувались, і незабаром я призвичайвся знімати зелені нейлонові штори, коли дошло, а дошло, як я згодом переконався, щодня й постійно. Штори, кільця, на яких вони висіли, і карнизи, на які були нанизані кільця, теж були саморобні. Едуардо також змайстрував кухонний стіл,

душову кабіну та монолітний лист гофрованої сталі, що правив за вхідні двері моєї квартири.

Будинок належав старому італійцеві з гострими бровами, який підозріливо проводжав мене поглядом, коли я проходив повз нього на вулиці. Якби серед експатів існував рейтинг, старигань був би на його вершині, тоді як я – лише на щабель вище за туристів із дредами, що мешкали в гостелі у верхній частині моєї вулиці. Стариган ділив крихітну конторку зі своїм сином Гельєрмо, який був більш поступливим, публічним обличчям їхнього бізнесу. На її стінах висіли різноманітні місткі афоризми, які трималися на дурості та загрозі всесвітньої комуністичної змови.

Протягом жовтня я знайшов репетитора, який допоміг мені довести іспанську до належного рівня, і нишпорив газетами, щоб на ново навчитися тонкощів політичного життя. Після восьми років перебування при владі Альваро Урібе зійшов зі сцени як, поза сумнівом, найпопулярніший президент в історії Республіки. Для своїх апологетів він був найбільшим колумбійцем сучасності – фермер-скоттар, який повернув добре ім'я гордої країни. Йому приписують створення вірної, професійної армії, яка оголосила війну терористам. Його війовниче ставлення до терористів, здавалося, забезпечило мир і процвітання, що не вдавалося зробити за роки перемовин.

Однак, коли він покинув пост, його зірка почала стрімко втрачати блиск. Американський суд зажадав від нього свідчення у процесі над представниками парамілітарних угруповань, яких видали Сполученим Штатам за звинуваченням у незаконному обігу кокаїну. Протестувальники зірвали його лекції на запрошення Джорджтаунського університету у Вашингтоні. А в Іспанії адвокати готовали позови з метою переслідування його за порушення прав людини. У Боготі ж чиновників спецслужби, що служили під час його правління, притягнули до відповідальності за *chuzadas*, або плівковий скандал. В останні роки свого другого президентського терміну президент Урібе намагався змінити конституцію таким чином, щоб можна було обиратися на третій термін. Представників колумбійських спецслужб (і, як наслідок, їхнього на-